

[Peter Jørgensen.]

Derfor synes jeg, det er på høje tid, at reglerne for de tekniske skoler gennemføres. Jeg tænker her i første række på de udvidelser, der skal finde sted, navnlig i de større byer. Vi har i dag visse tilskudsregler med hensyn til nybyggeri, forandring af lokaler, apparatur o. s. v. Disse regler vil vi gerne have ændret i overensstemmelse med det forslag, den højtærede handelsminister har stillet. På et givet tidspunkt kom handelsministeren til finansudvalget og bad om at få gennemført tilskudsregler til de tekniske skoler, regler, der i virkeligheden byggede på bestemmelser, som ministeren mente til sin tid ville blive indført i en ny lov. Finansudvalget var ikke særlig forstående over for disse problemer, det må erkendes; man svarede: ja, vi kan bevilge tilskud til udbygning af de tekniske skoler efter de gamle regler, og så kan vi, når en ny lov til sin tid er vedtaget, efterregulere efter de nye regler. Det er ikke tilfredsstillende for de mennesker, som i det daglige beskæftiger sig med de tekniske skolars udbygning og de tekniske skolars forhold i det hele taget. Det er utilfredsstillende, at man endnu ikke på dette område har fået faste regler. Det er jo nemlig i dag sådan, at de tekniske skoler betragtes som selvejende institutioner med visse statstilskud og kommunale tilskud, og vi er efterhånden nået dertil, at kommunerne simpelt hen nægter at betale tilskud til den videregående undervisning, der foregår på de tekniske skoler. Det er generelt sagt således, at hvis der kommer unge mennesker fra en række byer til en teknisk skole i Århus eller en anden by — altså en skole, som faktisk er den centrale skole for et eller andet område — så siger kommunerne: vi vil ikke betale de udgifter, som er forbundet med at have elever gående til videregående teknisk uddannelse. Der er så mange problemer i det spørgsmål, at jeg meget vil henstille, at der snart kommer et lovforslag, som opstiller ganske bestemte regler for statens og kommunernes tilskud og for de tilskud, som private eventuelt skal give.

Må jeg til slut have lov at nævne et spørgsmål, som ikke vedrører nogle af de øvrige. Den højtærede statsminister sagde i sin åbningstale nogle ord om kirkebyggeriet i Københavns omegnskommuner. Det er ikke

et problem, der alene vedrører Københavns omegnskommuner, det vedrører f. eks. også en by som Århus og dens omegnskommuner. Man kan diskutere, i hvor stor udstrækning staten skal gå ind i en investering på dette område. Jeg kan sige, at det ligger ikke så tungt for mit eget personlige vedkommende, men jeg ved, det gør det for mange, mange andre mennesker. Jeg ved, at en masse mennesker har sat sig i bevægelse for at samle penge sammen til et kirkebyggeri; i en kommune i min valgkreds har man samlet omkring ved 400 000 kr. sammen til opførelse af en kirke. Så spørger jeg: hvorfor kan de mennesker ikke få den materialebevilling, der er nødvendig til opførelse af en sådan kirke eller i hvert fald til påbegyndelse af et sådant kirkebyggeri?

Bøgholm: Vi står jo omtrent lige foran en stor debat om den udenrigspolitiske situation. Det vil derfor ikke være rigtigt ved denne lejlighed at komme ind på principielle betragtninger over landets udenrigspolitik. Jeg vil dog gerne have lov til at gøre to bemærkninger af speciel karakter og med indirekte tilknytning til vor udenrigspolitik.

Det første problem drejer sig om sydslesvigeres ret til at opholde sig og tage arbejde her i landet. Det har været sådan, at de regeringer, der fulgte umiddelbart efter 1945, har været overmåde tilbageholdende i den retning, og jeg tror, de har været det med rette. Således som situationen lå med overordentlig vanskelige økonomiske kår i Tyskland og med økonomiske kår i Danmark, der i sammenligning med de tyske var overordentlig gode, måtte man frygte noget i retning af en udvandring til Danmark fra den danske folkegruppe dernede, om grænsen havde været åben. Dette forhold ligger naturligvis i dag ganske anderledes. Nu kan man ikke med rette tale om dårlige økonomiske kår i Tyskland eller om et lavt leveniveau dér. Ikke desto mindre ligger forholdet for vore landsmænd i Sydslesvig på den måde, at en lang række af de unge har overordentlig vanskeligt ved at finde arbejde dernede. Når man følger tysk flygtningepolitik, som den føres i Sydslesvig, kan man ikke få andet indtryk, end at den ikke blot har socialt, men også nationalpolitisk sigte. I